

українською наукою очевидні: ця жінка здійснила справжній громадський подвиг. Іноземка за походженням, вона серце і душу віддала Україні. О.М. Апанович підняла голос протесту проти нищення українських святинь. Її творчий доробок достойний визнання, а особливо заслуговує уваги неосяжний внесок вченої у вивчення проблем історії козацтва в Україні. Як пише Л.Тарнашинська, це була «чесна, самовіддана дослідниця, мужня, цілісна і послідовна особистість, ... одержима ідеєю незалежності України... справжня козачка...» [4, с. 97]. Її по праву називали першою жінкою, котра «проникла» на Запорожжя...

Список використаних джерел

1. Дмитрієнко М. Ф. АПАНОВИЧ Олена Михайлівна. *Енциклопедія історії України: Т. 1: А-В* / Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. К.: В-во «Наукова думка», 2003. С. 110–111.
2. Дмитрієнко М. Ф. 80-річчя від дня народження О. М. Апанович. *Український історичний журнал*. К., 1999. Вип. 5. С. 71–86.
3. Олена Апанович. Видатні постаті та події України. Херсонська обласна універсальна бібліотека імені Олеся Гончара: веб сайт. 2019. URL: <https://lib.kherson.ua/olena-apanovich.htm?ps=4> (дата звернення 18.04.2022).
4. Тарнашинська Л. Історик Олена Апанович. *Українки в історії*. К., 2004. С. 90–97.

Наталія Мельник

ДІАГНОСТИКА ВИКЛАДАЧІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ ПІД ЧАС ЗАНЯТЬ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ

Аналіз навчання як системи шляхів і засобів пошуку професіоналізму вчителів дає основу для вивчення трудових труднощів, покращує свідомість та шукає найкращі шляхи їх подолання. Однак він дозволяє виявити сильні сторони вчителя, спланувати конкретні методи і методи навчання та розробити унікальні методи.

Оцінка успішності професійної діяльності викладачів за допомогою теорій не тільки дозволить теоретикам дізнатися про подальші рефлексії та аналізи, але й визначить сфери та очікування щодо професійного розвитку, відповідну професійну самооцінку, позитивне сприйняття та психологічний комфорт. Це один із перших кроків у роботі з викладачами. Основні кроки – це корекція, вдосконалення, поради та підтримка педагога.

Діагностика освіти передбачає науковий підхід до організації роботи з працівниками, підвищення їх кваліфікації та розвитку особистості. Діагностика педагогічної діяльності, особливо самодіагностика, спрямована

на оволодіння навичками самоаналізу та самооцінки кожного викладача. Студенти можуть активно працювати зі своїми викладачами у формі саморегуляції та самовдосконалення.

На думку провідного дослідника проблеми діагностування в навчально-виховному процесі, німецького вченого К. Інгенкампа, педагогічна діагностика покликана, по-перше, оптимізувати процес індивідуального навчання, по-друге, в інтересах суспільства забезпечити правильне визначення результатів навчання і, по-третє, керуючись виробленими критеріями, звести до мінімуму помилки при переведенні учнів із однієї навчальної групи в іншу, при спрямуванні їх на різні курси у виборі спеціалізації навчання. Для досягнення подібної мети в процесі діагностичних процедур, з однієї сторони, визначаються передумови до навчання, які є в окремих індивідуумів і в представників навчальної групи загалом, а з другої, визначаються умови, необхідні для організації планомірного процесу навчання і пізнання. За допомогою педагогічної діагностики аналізується навчальний процес і визначаються результати навчання. При цьому під діагностичною діяльністю К. Інгенкамп розуміє процес, в ході якого (з використанням діагностичного інструментарію чи без нього) дотримуючись необхідних наукових критеріїв якості, вчитель спостерігає за учнями і проводить анкетування, обробляє дані спостережень і опитувань та повідомляє про отримані результати з метою характеристики поведінки, пояснення її мотивів чи передбачення поведінки в майбутньому [1, с. 2].

Діагностична діяльність має тему, мету, зміст, форму, метод та результати, що й інші. Усі викладачі, що вивчали цю проблему, вивчають діагностичний процес, особливості його умов та результатів, які підвищують значущість цього успіху або активізують педагогічну діяльність викладачів у суспільстві. Більшість педагогів підкреслюють важливість результатів в об'єктивній діагностиці педагогічної діяльності (знання, вміння та навички, рівень освіченості, розумовий, емоційний та фізичний розвиток учнів).

Як вважає Кочетов О. І., сутність педагогічної діагностики полягає у вивченні результативності навчально-виховного процесу в школі на основі змін у рівні вихованості та освіченості учнів, а також зростанні педагогічної майстерності вчителів. Сутність педагогічної діагностики визначає її предмет: кого виховувати у відповідності з поставленими завданнями виховання об'єкт виховання, критерії вихованості, за яких умов виховна ситуація, хто і що при цьому повинен робити, визначення функцій, якими засобами, шляхами, методами виховувати діяльність суб'єктів виховання [1, с. 3].

Основні об'єкти педагогічної діагностики:

- індивідуальне навчання та навчання, проектування компонентів;
- рухи та діяльність учнів;

- різні впливи навколишнього середовища;
- можливості та особливості працівників сім'ї, школи та класу, їх педагогічні характеристики;
- зміст і результативність педагогічної діяльності.

Щоб краще зрозуміти основи діагностики, важливо знати, що про неї можна дізнатися і як визначити рівень стану досліджуваного предмета. Існують різні способи вивчення навчальної програми в підручниках для викладання та навчання. Це тому, що різні письменники на різних рівнях враховують роль і роботу вчителя в освіті. Це й призвело до створення різних структур діяльності вчителя[2, с. 239].

Таким чином, діагностика успішності педагогів вищих навчальних закладів включатиме оцінку діяльності викладачів та оцінку рівня досягнення навчальних цілей, контроль, що визначається шляхом порівняння показників успішності. Вважається, що для ефективного виконання цього завдання керівник повинен чітко визначити процедури вимірювання ефективності педагогічних функцій при розробці та обговоренні цих моделей не лише представниками адміністрації, а й усіма представниками освіти.

Список використаних джерел

1. Уруський В., Педагогічна діагностика. Методичні рекомендації. С. 1–3. URL: <http://bcms.kiev.ua/docs/peddiagnostika.pdf>
2. Ингенкамп К. Педагогическая диагностика: Пер. с нем. -М.: Педагогика, 1991. С. 239.

Віта Мельничук

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ ЯК СУЧАСНИЙ ВИКЛИК

В умовах воєнного стану дистанційне навчання стало викликом для всіх учасників освітнього процесу та вплинуло на життєдіяльність та освіту дітей. У початковій школі дистанційне навчання проходить у контексті вчитель – учень – батьки– вчитель. Важливо зазначити, що професія вчителя початкової школи вимагає володіння спектром професійно-педагогічних та методичних умінь і навичок, серед яких дистанційна освіта виступає ключовою у наш час.

За Концепцією розвитку дистанційної освіти в Україні, дистанційна освіта – це форма навчання, рівноцінна з очною, вечірньою, заочною та екстернатом, що реалізується переважно за технологіями дистанційного навчання [1].

Дистанційне навчання – це технологія, що базується на принципах